

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

(א) קדושי עו: שבעות: ז' מיר (יבירות) כג, א
(ב) [תקנת] לה: ז' [פסל] יג, א
(ג) [על] לה: ז' [תקנת] יג, א
(ד) [על] ז' ז' כ"א
והס' לה: ז' מנחת יד, א
(ה) ז' [ויתקנה] ז' [תקנת] יג, א
(ו) [הס' ויתקנה] ז' [תקנת] יג, א
(ז) מנחת יד, א ז' ז' [תקנת] יג, א
(ח) [תקנת] יג, א
(ט) [תקנת] יג, א
(י) [תקנת] יג, א
(יא) [תקנת] יג, א
(יב) [תקנת] יג, א
(יג) [תקנת] יג, א
(יד) [תקנת] יג, א
(טו) [תקנת] יג, א
(טז) [תקנת] יג, א
(יז) [תקנת] יג, א
(יח) [תקנת] יג, א
(יט) [תקנת] יג, א
(כ) [תקנת] יג, א
(כא) [תקנת] יג, א
(כב) [תקנת] יג, א
(כג) [תקנת] יג, א
(כד) [תקנת] יג, א
(כה) [תקנת] יג, א
(כו) [תקנת] יג, א
(כז) [תקנת] יג, א
(כח) [תקנת] יג, א
(כט) [תקנת] יג, א
(ל) [תקנת] יג, א

תורה אור השלם

1. לא תאכל עליו חמץ
שבעת ימים תאכל עליו
מצות לחם עני כי בחפזו
מצות מצרים למען
תזכור את יום צאתך מארץ
מצרים כל ימי חייך;
דברים טז ג
2. ונפש כי תסריר קרבנו
מנחה ליי מלת יייה קרבנו
ורצק עליה שמן ותתן עליה
לבנה;
ויקרא א ב
3. כל סמחמץ לא תאכלו
בכל מושבתכם תאכלו
מצות;
שמות כ ג

הגהות הב"ח

- (א) גמ' לחם עוני מי שנאכל:
(ב) שם קרינן ביה ור'
עקיבא: (ג) שם ר' יהושע בן
לוי לבניה:

גליון הש"ס

גמ' מדי בלבד כתיב. עין
זהר"ס פ"א מ"ג דטהרות
ול"ע:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

- א. דכתיב וזבחתי ואכלתה
שאתה וזבח אתה אוכל אבל
מה שאי אתה זוכה לא. מוס'
ר"ן. ד. נקמצין אחר אפיה
עשרון הוא כלי שרת אם היה

מחטאת דאין איסור
בו זיוס נתנבלה אפילו הכי
אבר מן החי: מידי בלעד
מך נוהג בו אתה יוצא בו

(6) האוכל נבלה ביום
 אמר אפילו תימא רבנן
 תאכל חמץ בלבד יצא
 כל תאכל חמץ בלבד
 תאכל מבל^א מדי בלבד
 כדרב ששת ת"ר יכו
 במעשר שני בירושלים
 שנאכל באנינות יצא
 אלא בשמחה דברי^א
 אומר^א מצות מצות
 לחם עוני פרט לעני
 ודבש מאי מעמא דר
 עוני עני כתיב ור' יוחנן
 עוני קרינן^א ור' עקיב
 כדשמואל^א דאמר ע
 שעונין עליו דברים ו
 שנילושה ביין ושמן
 לשין עיסה בפסח ביי
 רבן גמליאל אומר תש
 יאכל ואמר רבי עק
 רבי אליעזר ורבי יהושע
 ביין ושמן ודבש ולא
 שאין לשין מקטפין
 וחכמים אומרים את
 ואת שאין לשין בו
 שאין לשין את העיסה
 ביום טוב ראשון הא
 להו ר' יהושע^א לבני
 לי בחלבא מכאן וא
 והתניא^א אין לשין את
 כל הפת אסורה מפני
 קאמר יומא קמא ל

מכאן ואילך לזשו"ל
ה"כעין תורא שרי הכא
מאי שנא ממנחות ^(ד)
יחמצו אם אמרו בורר
^(ט) אמר רבי זירא אמר
לותרין אותה לישא
בזריין והכתיב ² ויצ
ואילך מצות כהונה
דבזריין ליתא במקום
עזרה פסולה לאפוק
ממנחת העומר דתנן
שאני תנו רבנן יכול
מושבותיכם תאכלו
שאין נאכלין בכל
רבי עקיבא אומר מ
בכורים אי מה מרוז

יצור היא וכל עסקין
צור שאני דהואיל וצורין
ורין ועוד אי איכא תר
בורים צירושלים: צבורים.
אם אלו צבורים: מלה ומר
מינין דכתיב מארץ (דברים

יחזה. תוס' חולין לו. ג. ולא מקרא. חי.
ו. ונקמצת סלת. שס. ז. וכיון דהא
לישה בעזרה. שס. ח. [ו]הפרי עצמו

ללוו בין לקטן. ואם לש א קטף יאפה ויאכל מיד כחכמים]. ושוין שאין לשין את הנישה בפשוטין. ואמרין אמאי וזרין מחנאקין בטיס ומפומרין הנישה של תחמיין ומשווין וזריותן וזריותן נמי, ויתור לכל אמאי. ואמרין ואת הנישה הליהבת מחנאקין. וזריותן תפמיס שתייה של על ידי כהן. ולא ליהיה נמי, ויתור כהן שתייה של על ידי כהן עד (מקום שהתבטו רואים אמה, בלא חזן לחומת התורה) ליתיה אינה לא כבהטין ולא בעוזה לפיכך לא התייל (במקום שישמן שמה לא ישמורו כראוי ולפיכך לא התייל). ת"י יבול ארץ אדם יד וחתובת בנבחרים כו'. בא ר"ע אל אן במאיגין מן הכבורים. ואקשין א הכי דמי שחורש למורו ולא שחורש למצוה, אלא ממי מורו אן במיגין כו'.

האובל נבי'ה ביום
הכפורים לא ח
איסור אבר מן החי וקשה
יחול עלה איסור יום הכפוי

וכפורים פטור רבינא
מי שאיסורו משום בל
ה שאין איסורו משום
אלא אף משום בל
כתיב אל מחוורתא
ויוצא אדם ידי חובתו
ת"ל ^ולחם עוני ^ה (6) מה
שאינו נאכל באגניות
יוסי הגלילי ר' עקיבא
יורה אם כי מה ב"ל

וְשֵׁנִי לְשׁוּשָׁה בֵּין וְשִׁמְן
 עֶקְרִיבָא מִי כְּתִיב לָחֶם
 הַגִּילָלִי מִי קָרִינְנָא עֵינִי
 וְהָאֵל קָרִינְנָא בִּיה עֵוִנִי
 וְהָאֵל לָחֶם עֵוִנִי לָחֶם
 יִבְיָה וּסְכַר ר"ע עִיסָה
 יִבְשׁ לֹא וְהִתְנָא אֵין
 וְשִׁמְן וּדְבַשׁ וְאֵם לֹשׁ
 מִדּוּ וּחְכָמִים אוֹמְרִים
 אֵם שְׁבִתִּי הִיתָה אֶצֶל
 עֵל וּלְשִׁתִּי לָחֶם עִיסָה
 מָרוּ לִי דְבַר וְאֵף עַל פִּי
 וְאִתְנָא לְתַנָּא קִמָּא
 שְׁלִשִׁין בּוּ מִקְטָפִין בּוּ
 אֵין מִקְטָפִין בּוּ וְשׁוּין
 כְּפֹשְׁרִין לֹא קִשְׁיָא הָא
 יוֹמָא טוֹב שְׁנֵי כְּדָאמֵר
 יוֹמָא קִמָּא לֹא תִלְשׁוּ
 כֹּךְ לִזְשׁוּ לִי בַחֲלָבָא
 הָעִיסָה בַחֲלָב וְאֵם לֹשׁ
 תִּהְגַּל עֵבִירָה אֵלָא חֲכִי
 תִלְשׁוּ לִי כְּדוּבְשָׁא

דובשא ואיבעית אימ
מי בעין תורא: ושון
גן וכל המנחות נילוש
אימרו בשאין זרין
רבה בר ירמיה אמר
נזרין איתא לתיתה
עליה שמן וגו' וזו
מד על יציקה ובלילה
רין איתא דאמר מה
לתיתה דאינה בזרין
מנחת העומר לות
וצא אדם ידי חובתו
צות מצה הנאכלת
ישבותיכם אלא ביר
ה ומרור מה מרור ע
שאין במינו בכורים

שְׁלֵמָה נֶעֱשֶׂין עַל פִּי בֵּית דִּ
תָּה מִימֵיהָ וְזִין וְאִין מִחֲמֵ
נָא בְּזָבוּר (שֵׁל) חִטִּים ש
נֶאֱכָלִין אֵלָּא בִּירוּשָׁלַיִם שֵׁ
הַקֵּץ הַכְּתוּב עַל מְזוֹת וּמִ
מִשְׁבַּח אֲרָץ בְּמִנְחוֹת צֶפֶת

שהת"ק שאמר אע"פ שאין לשין בו
מקטפין בשבן. מכלל הלישה שא
וחכמים אסרו לו חלה הלישה והקטן
השכן כלל, וכל שכן שאין לשין בו
בפני עצמן בין כשהן מעורבין במי
הוא כל המנותן מצה, והן
ידיהם הם כמו שאמרת, תיורו להם
מקמיצה ואילן מצות כהונה ולישה
(ובכל מנתה שנילושה חתך להוצאתה
הכבורים מצמה וממורו, ואמר בעי
ם כי יריק והוא אכל בכל מיני ריק

פ"ה אפילו נתנבלה ביום
אזר יוה"כ דהרי הוה עלה
פקע איסור אבר מן החי
נת אמת דמודה רבי שמעון
בבית אמת ומיהו י"ל אפילו
יום הכפורים לא חייל עלה
ה הכפורים דאיסור שאין
ביה נמי מעיקרא^א ואכתי
א פתח חגיגה ע"ב :

דריינן ביה. והא דגבי לולב
 ויהא דף (ב. כ"ע מודו
 ויאז ולא אמר כפות קרינן
 יי לולבם ליטול ארורי משום
 ממכין אקרא פרי עץ הדור
 ע אלא חד לכך מודו התם
 דדרשינן מסורת (א):

זרזים איתא. וא"ת
והא הכא במנחת
מור^ט מיירי שהיתה גלושה
אותה^ה מנלן שנבללת בעורה

וְחַסֵּה שֶׁנִּבְלַת עֲצוּמָה לִפְנֵי
 הַיָּהוָה בְּכָל שַׁעַר ו' י"ל דָּבָר
 וְזֶה הָיָה לְשׁוֹן עֲצוּמָה סָמוּךְ
 קוֹדֶשׁ שֶׁלֹּא תִחַמֵּץ וְרִבְּנוּ
 לִי אֶת־כֹּהֵן הַגָּבוֹר מִפְּרֶשֶׁת
 לִי לְשׁוֹן אוֹתָה עֲצוּמָה לִפְנֵי
 הַיָּהוָה אוֹתָה עֲצוּרִין שֶׁל
 עֲגוּן בִּפְרֶק שְׂמֵי מְדוּת (מַמְחֹת)
 מִמֶּה הָיָה שֶׁמֶשֶׁשׁ צוּ מוֹדֵד
 וְחֹמֶת אֶת־ **מֶלֶךְ** מְרוֹר שְׂאִין
 וְלִכְבֵּשׁ לְמִינֵי מְרוֹר הַיָּיִנוּ
 מִרְּכִידֵינֵינוּ ⁽⁶⁾ (סְפִירָה)
 הָיָה עֲלֵה זֵית טוֹב עֲדִינָה
 הָיָה יֵהָא מְזוֹנוֹתֵי מְרוֹרִים
 לְקַמֵּן (דָּק לֵט.) אֲמֵר מְרוֹר
 מִמֶּה מִלֵּה מִיִּן וְרֵשִׁים אֶף
 וְעוֹד שׁוֹמֵת הַיֵּלִין מִרְּכִידֵי
 דְּמִשְׁמַע עֲלֵה זֵית וְאִמְרִינִין
 תִּשָּׂא פִ' (שְׁמַח) וְיִוְרָה ו' עַד
 שְׂאִין מִרְּכִידֵי כֹהֵן אֶת־
 אֲלֹהִים

חלכא כדאמר רבינא
את העיסה בפורשין;
א (ומשתמרין) שלא
לתת נמי לתית אלמה
חיטין של מנחות אין
זיוין ולישה מי איתא
ל הכהן חמקמייצה
בכל אדם לישה נהי
ירה בור חוץ לחומת
קום זרזין ומאי שנא
וצוברין אותה ציבור
כתלמוד לומר בכל
נותים יצאו בכורים
די רבי יוסי הגלילי
ים אף מצה שאינה
שאין במינה בכורים
אוציא

הַיִּצְהוּב שֶׁלָּה וּלְחִיתָהּ הַכֹּל
 אֵלֶּה הֵיחָד דְּמִתּוֹסְפָמָא
 מִי לִילְחִיתָנָהּ וּיִצְבְּרִינָהּ:
 [א] לֹא תֹכֵל לֵאכֹל בְּשַׁעֲרֶיךָ
 [ב] מִרּוּר אִינוּ בְּצוּרִים. דְּמִן
 (ו) לִמְקוֹם בְּמִקּוֹם שְׁנֵהוּ (ג.):
 הָדָר

ירוש דבריו, אעפ"י שאין לישן במים
זה הוא שסגר. ומה שאמר בלילה
אסור. וקו"ל תחכמים כפייה א
מ. ותלכתה וארשון אסור לירוש ול
ניני למצות. מכאן ואילך בפני עצמן
בפורשו ומשמון של חמיצו.
הן יושמו התישין בלתתה ולא
הוא. ואסיקנא לישא אפילו בזמן
אל התחתית אינה לא בכניהם ולא
כל מורא מביאין ממנו כוכרים
אשתל כל פרי האדמה ואף מצה

עין משפט
נר מצוה

קבֿוּה א מ״י פ״ו מהל' מנה
הלכה ח:
קבֿוּ ב ג מ״י שס הל' ה
[ופ״ה הל״כ] סמג
לנאון עט טו״שׁע אר״ח ס״
חסד סעיף א:
קבֿו ד מ״י שס פ״ה הלכה
כ שו״ע שס סעיף ד
בהג״ה:

ה' [מ"י] פ"ט מהל' מאכלות
אסורות הל' כב טוש"ע י"ד
ח"י א"י חינו' א"י :

קב"ח ו מ"י פ"ב מהל'
מעשה קרצנות הלכה
רא':

קב"ח ז מ"י שם הל"כ:
קל ח מ"י שם הל' כג
ומי"א מהל' פסול

המוקדשין הלכה ז:
קלא ט מיי פיי"א מהל'
פסולי המוקדשין הל'
ז

קֶלֶב י מִי פִי' צ מֵהֶל'
מַעֲשֵׂה קִרְבָּנוֹת הִלְכָּה

קלג ב מיי פ"ו מהל' מזה
הלכה ח:

רבינו חננאל

ת"ר יכול יוצא אדם ירי מזה
בפסח במעשר שני בירושלים
לכ"ז ב"ק ע"ב וכן בענין הל' שם
הנאכל באוני, יצא זה שאינו
באכל באוני אלא בשמנה
דבר י' שני הגליל, כדמח
בסוף מעשר שני במנה
ויבוס וכו' שני חמורין, כיצ
היה וירד בעיתוי חמורין
ההית' זה מעשר שני וכו',
א"ל אכילתו באוני מנה.
הוא א"ל אכילתו באוני
יכול להתרוד. ר' עקיבא
אומר חמורין מצות ויהא
הוא מן ת"ל וכו' שני פט
למצע עשרה. ואסקא לר'
קמבא חביב ע"ל למעוט
קמבא עשרה, וקרינן ע"ל
שמואל דאמר לחם שנתין
אחוריו דבריו. ואקשין אר
למצע אורס לכול
בפסח שני עשרה, והנהי
שמן ודבש ואם ע"ל ר' א

[illegible]

בין ושמן ודבש, ואעפ"ש אין לשין בהן מקטפין בהן, וחכמים אומרים אין לשין דאף לא מקטפין, ואם לשין קיטף, ר"ג אומר תשרף מיד ואפילו אפאה. וחכמים אומרים תאכל מיד אם אפאה. ודברי הכל זו הברייתא בשאר ימות הפסח היא שניה וזולתי וי"ט ראשון. ומאזי הדברים

מזל, (ו)אם לשן במים ושמן,
על ידי מים התיר בקיטוף,
במים לבדו אסור לו לקטף
במי פירות כל עיקר בין
תרוץ, ע"י עירוב אטורין בין
יגזל אם התירו לכהנים שהן
זו לירי חמוץ, ולמה אסור
לכהנים אינה אלא בעורה
בה במקום שכהנים רואים
הוא ולא פירי. כך מצא
דבר שאין במינו בכורים,